

## Ölüm var, sen yoksun gibi yaşıyorsun

Lokman Hekim, oğluna nasihat ederken hakikatin en sarsıcı kapısını açar: **“Ey oğlum! Ölüm, ne zaman geleceği bilinmeyen bir misafirdir. Öyleyse o seni ansızın yakalamadan önce, sen ona hazırlan.”**

Bu söz, sadece bir öğüt değil bir uyan çağrısıdır. Çünkü ölüm, uzak bir ihtimal değil; her an kapıyı çalabilecek bir hakikattir.

İmam-ı Gazâlî bu gafleti hayretle anlatır: **İnsan, bir eğlence meclisinde keyif içindeyken biri gelip ona birkaç darbe vursa, bütün neşesi kaçar, hayatı zehir olur. Küçük bir acı, bütün zevkini yok eder.**

**Ama aynı insan...Her nefeste ölüm meleğinin kapısında olduğunu düşünmez. Her an canının alınma ihtimaliyle yaşadığı hâlde, sanki hiç ölmeyecek gibi davranır.**

**Şunu da iyi bil: Ölümün acısını, onu tadan bilir. Dışarıdan bakanlar, sadece tahmin eder... Kıyas yapar... Başkalarının son hâline bakarak anlamaya çalışır... Ama hakikat, tasavvur edilenden çok daha ağırdır.**

Lokman Hekim’in o nasihati, sadece bir uyarı değil; aslında her insanın kendi sonuna doğru yürürken unuttuğu, görmezden geldiği o büyük hakikatin kendisidir. Bizler, “ölüm” denildiğinde hep başkalarının hikâyelerini anlatır, başkalarının kefenlerini görür, başkalarının mezar taşlarını okuruz. Sanki ölüm, sadece “diğerleri” için yazılmış bir senaryodur.

Oysa ölüm, kapıyı çalmadan önce evin tüm odalarında gezinen bir misafirdir.

İmam-ı Gazâlî’nin işaret ettiği o şaşkınlık hâli, tam olarak budur: insan, bir sonraki nefesi alıp alamayacağını garantisi yokken, sanki bin yıl daha bu dünyada kalacakmış gibi hoyratça yaşar. Her an gelebilecek bir sonu, hiç gelmeyecekmiş gibi yaşamaktır bu.

**Sonsuz bir hayat varmışçasına hırs yapar, sanki ölüm hiçbir zaman gelmeyecekmiş gibi günah biriktirir.** Bir sinek ısırığıyla dünyayı dar eden ruhumuz, ebedî hayatı kaybetme tehlikesi karşısında nasıl olur da bu kadar duyarsız, bu kadar derin bir uykuda kalabilir?

Sen, **“ölüm”** kelimesinden kaçtıkça, o sana her adımda daha da yaklaşıyor. **Sen, dünyaya kök salmaya çalıştıkça, ecel baltası o kökleri yavaş yavaş koparıyor.**

Ölüm, seni bulduğunda değil; sen hazırlıksız yakalandığında “felaket” olur. Henüz nefes alıyorken, henüz kapı kapanmamışken, henüz o son perde inmemişken kendine gel. **Çünkü yarın, “keşke” demenin hiçbir anlamı kalmayacağı o sonsuz günün başlangıcıdır.**